

Editorial: Se vzpomínkou

Práce redaktora je povětšinou radostná, především pokud se v e-mailu objeví oznámení o novém textu postoupeném časopisu. Existuje ovšem jedna výjimka. Překvapivě se vyskytuje v neškodné rubrice Zprávy – nekrolog. Vzrušení a radost nad novým textem rázem vyprchá. Následuje zatažený dech, sevření v oblasti srdečního svalu, obzvláště zastihne-li nás zpráva nepřipravené, a tichá vzpomínka. Ať už na osobní setkání, setkání s dílem, myšlenkami či aurou daného člověka.

Ačkoliv povahou jsou nekrology texty značně osobními a intimními, objevují se nezdědka ve významných a vědecky vysoce hodnocených časopisech. I přes jejich častý výskyt v mezinárodních žurnálech zde vidím nezastupitelnou roli lokálních časopisů, které slouží konkrétní komunitě. Tyto časopisy otevírají prostor pro zprávy lokální, určené domácí odborné veřejnosti – pro zprávy neutrální, radostné, i naopak. Dávají hlas komunitě, která se loučí se svým členem. Umožňují zachytit vzpomínku i vzdát hold, vše černé na bílém. Propojují informaci a osobní pohled, emoce a fakta.

Nekrology jsou smutnou ctí. V posledních letech bylo Pedagogické orientaci ctí se rozloučit se s profesory Helusem a Maňákem, docentkou Vyskočilovou nebo doktorkou Kropáčkovou. V tomto čísle se loučíme dále, a to se dvěma různými typy osobností – paní Dagmar Hosnedlovou a profesorem Janem Průchou. Jedna byla známá malé komunitě učitelů a žáků němčiny, druhá byla jménem skloňovaným nejširší pedagogickou komunitou. Obě si zaslouží pozornost, obě jsou poctou dílu a především člověku.

Z pozice redaktora časopisu bych chtěla popřát nám všem co nejméně těchto smutných zpráv a vícero těch radostných či oslavujících. Milou osobní vzpomínku na nestory pedagogických věd nemusíme číst jen při příležitosti posledního rozloučení. Pojdme najít čas zastavit se a vzpomínat a připomínat i při jubileích, pokrocích, změnách působiště či dalších milnicích. Takové vzpomínky zahřejí srdce, aniž by ho zároveň i svíraly.

Eva Minaříková